

„Milý Edo, ten, kdo nepěkné věci druhým přeje, sám jen maličko se směje, je možná smutný proto, že ho nikdo nemá rád, co kdyby mu napsal nějaký kamarád?“

Eda se zamyslel a pomalinku mu došlo, že ten, kdo je smutný nebo naštvaný, nemusí být zlý.

A v hlavě mu začal klíčit nápad.

Toho samého rána, ve stejnou dobu, kdy Eda vstával, si pan Naparovač naštvane brumlal pod fousy, že je moc horko, že vítr tolik nefouká, voda je úplně bez chuti, koláčky prý mají málo marmelády, děti venku moc křičí a že ho nikdo nepozdravil...

„Chmmm, chmmm, trochu si spravím náladu,“ bručel.

Rychle se oblékl, potichoučku se vykradl na ulici, přiskočil k vratkům, kde bydlel Eda, opatrně je otevřel a vypustil Edovi už poněkoličaté obě duše jeho kouzelného kola. Škodolibě se usmál, otočil se na patě a pelášil domů, co mu nohy stačily.

Eda si mezitím sedl ke stolu, utřel si do rukávu usazené oči a začal psát dopis.

Milý pane Naparovači,

možná Vám nikdy nikdo nenapsal a Vám to bylo jako malému klukovi líto. Neznám Váš příběh, možná jenom hádám, ale vím, že nejste zlý člověk. Proto Vám odpovštím, že mi stále vyfukujete duše mého kouzelného kola. Zkuste se podívat na oblohu, jak je krásně modrá, jak svítí sluníčko a že kytičky na Vaší zahrádce dnes obzvlášť krásně voní. Pokaždé když jedu kolem Vašeho domu, zaráduji se, že tu krásu můžu vidět. Kéž bych jednou spatřil úsměv i na Vaší tváři.

Se srdečným pozdravem pošťák Eda

Dopis opatrně složil, schoval ho do obálky a připravil si vzácnou krabičku s kouzelným pečetidlem. Dal si obzvlášť záležet, aby razítkem a neviditelnou barvou poslal panu Naparovači co nejvíc pochopení.

Pan Naparovač byl po vyfouknutí duší stejně celý mrzutý. Vypustil sice Edovi kolo, ale škodolibost ho potěšila jen na krátkou dobu. Sedl si před dům a z ničeho neměl radost. Ani ze své překrásné zahrádky, ve které jistojistě každý večer tančí víly. Seděl se sklopenou hlavou a po tváři mu stékaly slzy. Byl moc, moc sám.

Najednou uslyšel známý hlas.